

1]. Καὶ ώσει μὴ ἀρκούμενος Στ. ὁ Βυζάντιος εἰς τὸν διὰ τῶν γειτονικῶν δήμων προσδιορισμὸν τῶν Ἀλῶν ἐπιφέρει: «ἔστι δὲ καὶ λίμνη ἐκ θαλάσσης» [Στ. Βυζ. αὐτ.]. Ἡ λεπτομέρεια δημοτικῆς αὐτῆς τοῦ Βυζαντίου εἶναι σημαντικωτάτη, διότι διὰ ταύτης δηλοῦται σαφέστατα, ὅτι ἡ ἐκ θάλασσης λίμνη ὀλόκληρος περιέχεται εἰς τὸν δῆμον τῶν Ἀλῶν καὶ κατὰ φυσικὴν συνέπειαν ὁ ἡμέτερος δῆμος ἔκτείνεται πρὸς Ν. πολὺ πέραν τοῦ ΝΑ. ἄκρου τῆς λίμνης.

Ἐκ τῆς δυσχερείας ταύτης ἔξαγει ἡμᾶς ὁ αὐτὸς Löper (αὐτ. σελ. 352 π.ε.) παρατηρήσας ὃρθως, ὅτι ἐν τῇ περιοχῇ ταύτῃ ὑπάρχουσιν ἐρείπια περισσότερα τῶν ὀνομάτων τῶν δήμων. Ἄλλ' ἡ ὅρθη κατὰ τὰ ἄλλα παρατήρησις αὐτῆς τοῦ L. εἶναι, νομίζω, μονομερής, διότι τοῦτο δὲν συμβαίνει μόνον ἐνταῦθα, ἀλλὰ παρατηρεῖται ἀπανταχοῦ τῆς Ἀττικῆς, δῆλον δὲν εἰσεχώρησεν ἀκόμη ἡ καλλιέργεια καὶ δὴ ἡ τῆς ἀμπέλου. Προχείρως ἀναφέρω τοὺς μεταξὺ τῆς σημερινῆς Ἀναβύσσου καὶ τοῦ Χάρακα τοεῖς ἀριστα σφέζομένους συνοικισμοὺς μετὰ τῶν ὑπεροχειμένων ἡ παρακειμένων ὁχυρῶν, ἔτι δὲ τοὺς κατὰ μῆκος τῶν ΝΑ. ὑπωρειῶν τοῦ Υμηττοῦ παρατηρουμένους. Πάντες δὲ οἱ συνοικισμοὶ οὗτοι μένουσιν ἀνώνυμοι, μὴ κατανεμηθέντες μέχρι τοῦδε εἰς οὐδένα Ἀττικὸν δῆμον, οὐδὲ ἔχουσι σημειωθῆναν τῷ Χάροτῇ τοῦ Kauppert 1: 25.000. Ἐφ' ὅσον δὲ τὰ μὲν ὀνόματα τῶν δήμων δὲν εἶναι ἐπαρκῆ, ἵνα ἀποδώσωμεν εἰς ἔκαστον συνοικισμὸν τὸ ὄνομα δήμου τινός, εἶναι δὲ γνωστόν, ὅτι τοὺς ἀρχαίους δήμους δὲν ἀπετέλουν συμπαγεῖς συνοικισμοί, ἀλλὰ οἰκήματα σποράδην κείμενα περὶ τὰ δημοτικὰ ιερά, νομίζω, ὅτι ὑποχρεούμεθα νὰ περιλάβωμεν εἰς τὴν περιοχὴν τῶν γνωστῶν δήμων, τὰ ἀνωνύμως μένοντα ἐρείπια τῶν παρακειμένων συνοικισμῶν καὶ νὰ κατανεύμωμεν αὐτὰ εἰς τοὺς γειτονικοὺς αὐτοῖς δήμους, ἢτοι νὰ δρίσωμεν τὴν γεωγραφικὴν ἔκτασιν ἔκαστου δήμου.

Κατὰ ταῦτα ἡ μὲν Φηγαία δύναται νὰ δοισθῇ πρὸς Β. ὑπὸ τῆς λοφοσειρᾶς Πλατυχωράφι, πρὸς Ν. ὑπὸ τοῦ δήμου τῶν Ἀλῶν, πρὸς Δ. ὑπὸ τῆς βουνοσειρᾶς Ζάγανη-Γκούνι-λάχι καὶ πρὸς Α. ὑπὸ τοῦ δήμου τῶν Ἀλῶν, ἢτοι νὰ περιλαμβάνῃ δλόκληρον τὴν σημερινὴν Βελανιδέαν μετὰ τῶν ἐν αὐτῇ ἐρειπίων· αἱ δὲ Ἀλαὶ ἔκτεινόμεναι κατὰ μῆκος τῆς παραλίας δύνανται νὰ δοισθῶσι πρὸς Β. καὶ Δ. ὑπὸ τῆς Φηγαίας, πρὸς Α. ὑπὸ τῆς θαλάσσης καὶ πρὸς Ν. ὑπὸ τῆς περιοχῆς τοῦ Βραυρῶνος, ἢτοι νὰ περιλαμβάνωσι πάντα τὰ ἐν τῇ ἔκτασι ταύτη παρατηρούμενα ἀνώνυμα ἐρείπια, ἐν οἷς καὶ τὰ παλαιοχροιστιανιά, γνωστὰ σήμερον ὑπὸ τὸ ὄνομα «Μοναστήρι τῆς Ἀλικῆς» καὶ δὴ καὶ τὴν Ἀλικήν.

Διὰ τοῦ τοιούτου καθορισμοῦ τῶν δήμων τούτων, νομίζω, ὅτι ἐπέρχεται πλήρης συμφωνία πρὸς τὸ σχετικὸν χωρίον Στ. τοῦ Βυζ. Οὕτω μόνον αἱ Ἀλαὶ κείνται μεταξὺ Φηγαίας καὶ Βραυρῶνος.

Τὴν τοιαύτην ἔκδοχὴν ἄλλως τε ἐνισχύει καὶ ἡ θέσις, ἐν ᾧ εὑρέθη ἡ ἡμετέρα ἐπιγραφή, κειμένη 500μ. περίπου ΝΔ. τῆς Ἀλικῆς. Καὶ εἶναι μὲν ἀληθές, ὅτι ἡ ἡμετέρα ἐπιγραφὴ εὑρεθεῖσα ἐντὸς οἰκοδομήματος ὁρμαϊκῶν χρόνων, ὡς ἔξαγεται ἔξι ἑτέρας ἐπιγραφῆς, ἀναγεγραμμένης ἐπὶ ἐνὸς τῶν ἀποσπασθέντων πωρίνων πεσσῶν τοῦ κτίσματος, πανταχόθεν ἀποκεχρουμένης καὶ ἀνευρεθείσης ἀργύτερον κατὰ χώραν [εἰν. 3] καὶ παρὰ τὴν θέσιν, ἐν ᾧ καὶ ἡ ἡμετέρα, ἔχούστης δ' οὗτοι . . . ΙΑΟΥ

ΛΛΙΟΣ
ΙΑΙΡΕΤC

πιθανὸν νὰ μετεκομίσθῃ ἐκ τῶν ΒΔ. τῆς Ἀλικῆς ἐρειπίων πιθανώτερον ὅμως νομίζω, ὅτι